

1

а хочеш такого
серпневого яблука —
щоб текло по губах
цілував би ті губи
до самих холодів
але серце тобі закололо
як падало з дерева
ніби жовта планета
несподівано
яблуку
те що так і
не торкнулося губ
серце серпневе
упало у трави
гуп
що ж ти його
не надкусив
не зірвав
коли висло так близько
змій тебе не спокусив
або просто
забрало сил

21.08.21

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

2

репетиція осені
літо тягнуче прощається
зі сльозами
які однак
не зворушують
вмикає мені
нудні треки
із тишею днів
важкою як килим
під яким моя зламана серенка
не треба її шукати
аметистове серце
уже не б'ється

25.08.21

3

Коли Господь
Закине свій невід —
Комусь із нас збиратись у невідь.
Комусь лишати свій страх сміливим,
Комусь вбирати, як шати, зливу.
Комусь відкрити у грудях море —
Аквамаринове, неозоре,
В якому цілі міста на дні
І чоловік у хитнім човні,
Старий і нагий наполовину,
Тримає сонця ванку рибину.

03.09.21

6

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

7

4

наснилося що ти
ділиш між нами хлібину
і кажеш:
тепла як ти
моя вранішня жінко
але тебе я ні з ким не ділитиму
всю тебе лишу собі
м'якуш тіла
темні скоринки на грудях
запах свіжого хліба
що ніколи в мені
не зачерствіє
дай-но долоню
збиратиму крихти губами

04.09.21

5

Оленці

жінка
вийшла з його ребра
аж занадто ламною
як стебло очерету
легко зламати
собі на сопілку
та й чи треба йому та сопілна
з голосом жінки
яна не дає заснути
не дає спокою
не дає жити у тиші
жінка вийшла з його ребра
і пішла самотою
ламна як стебло очерету
яне однак не зламалося
бо в нім оселився вітер
і тому вона йшла
і звучала
тому він
так і не зміг заснути

04.09.21

8

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

9

6

Кожен носить у грудях птаха. Кожен — свого калібру.
Хтось гусака важного, а хтось горлицю сіру,
Хтось вертляву синицю чи мерехтливе колібрі.
А він носив журавля, що все поривався у вирій.

Тут, на фронті, всякого птаства чимало.
Є і орли, і соколи, навіть крикливі сойки.
І коли те птаство хлопцям з грудей вилітало,
Чути було за обрій клекіт, ячання, зойки.

А він носив журавля, і той просився на волю.
Часто лупив по серцю крилами всередині
І врешті прорвався угору з грудей серед бою,
Вибравши собі небо, тіло лишивши людині,

Тіло порожнє, без птаха, стало важким, як брила.
Нащо людині тіло, якщо воно непорушне?
Іноки так буває — людина живе безкрила,
А в ній летить журавель, крилами б'є у душу.

08.09.21

7

Перон мерехтить позолотою ранку осіннього.
Ти їдеш, моя неспокійна, зітхаєш, зникаєш,
Стою поміж колій, промінням холодним осінений.
Тебе не чекаю. Тебе не чекаю. Токаю
Ще трохи на денці. А губи сухі і облечені.
Навиліт пробитий промінням (ти сонця просила).
Не вмію сказати про тебе в єдиному реченні.
Волю тебе не чекати. Чекати — несила.

30.09.21

Святий Антонію, це дощ. Рушаймо далі.
Чорніють вені. Падають скрижалі.
Дзвенять трамваї. Деренчать дроти.
Це місто мімікрує під святкове,
І ми, ззято прагнучи любови,
Крізь вушко голки хочемо втекти

У ті сади, де править вічне літо,
І де ніщо не втрачено, не вбито,
Не зрізано під корінь, до основ.
Туди, куди, тримаючись за руки,
Оті, що повернулися з розлуки,
Разом ступають у свою любов.

Антонію, візьми усе до решти.
Верни мені загублену серенку,
Врятуй мої долоні від сльоти.
Цей дощ змиває мені і кордони,
На чорних вежах зблискують корони.
Рушаймо далі. Ще далеко йти.

05.01.22

